GS 1259

Det rör sig, det hwimlar wid skogens bryn:
Gewären blirtra mot dagen,
Och hurra-ropet flyger mot skyn;
Då gläder sig döden med bister syn,
Ty hans förpostkedja är dragen.
Och framåt hon ilar, från trakt till trakt,
Det är Swenske Mån, det är Jemtlands jagt.

Wi jaga, som Björnen han jagar i Nord,
Som Lejonet jagar i Söder.
Dock — deras jagt är för glömskan gjord:
Wårt willebråd är det skönsta på jord,
En Swerges owän, som blöder.
För Swerges åra, för Swerges makt,
Öfwer berg, öfwer dal skallar Jemtlands jagt.

Bespara dig flykten och fall med mod,
Du owän från östan och sunnan!
Bak efter dig ilar skidlöparen god
Och aldrig irras hans wingade lod;
Med lifwet Du kommer ej unnan,
På den har döden sin hand re'n lagt,
Som råkar i skotthåll för Jemtlands jagt.

Stån trygga, I hyddor i dalarnas natt!
Stån trygga, I snöfjellar höga!
Der stjernehwalfwet sin krona satt,
Och, Storsjö, blicka mot himlen glatt,
Du fjellens mörkblåa öga!
Kring er och kring fädernas grafwar på wakt
Stå Swenske Månner, står Jemtlands jagt,

Du fosterländska, du fria jagt,
Som jagar för Landet och Kungen!
På faran gifwer ej Jägaren akt:
Han leker med henne så ofördagt,
Och dör han, så dör han besjungen.
Och tusende Echo i fäderne-trakt
Upprepa sången om Jemtlands jagt.

Upsala, Em. Bruzelius 1831.

Folk-Sånger.

Ynglinga-Furste! Nordiska stjerna!
Herrligt wår längtan till mötes du går!
Oß will du leda, oß will du wärna;
Ewigt, o Oscar, Du ewigt är wår!
Ewigt wi hålla den trohet wi swåra:
Sådan war fädernas heliga lära.
Eldigt som deras, för tro och för åra
Nordiska ynglinga-hjertat ån slår.

Skön är lagren, som af friden
Kring den Nordiska ynglingens tinningar knyts,
I den lugna bildningstiden
Blott af snillet, som lön den af wisheten bryts.
Men når för Land och Kung
Sig wåpnar gammal, ung,
Se, då mogna de ewiga lagrarne först,
För att mildra med sin swalka
Ljuft den heliga årans brinnande törst.

Strömme då fritt wåra kommande öden
Huru som helst fram ur skickelsens flod,
Hote den bleka, den ytterste nöden:
Fåfängt! Hon skall ej förswaga wårt mod!
Ej skall hon böja wår eniga wilja,
Ej från CARL JOHAN och Oscar oß skilja,
Förr än hon blommar, grafwarnas lilja,
Spirad ur Swithiods ynglingars blod!

All wår täflan skall då wara
Blott att älska CARL JOHAN och fädernas land;
Om dem hotar någon fara,
Må wi skynda, som du, att bewäpna wår hand!
Ja! Om emot wårt land
Sig närmar krigets brand,
Följom Oscar, årans och Skandiens son!
För att segra såsom fädren,
Skall han se oß omkring sig i stridernas dån.

Ynglinga-Furste! Nordiska stjerna!
Herrligt wår längtan till mötes du går!
Oß will du leda, oß will du wärna;
Ewigt, o Oscar, Du ewigt är wår!
Ewigt wi hålla den trohet wi swåra!
Sådan war fädernas heliga lära.
Eldigt som deras, för tro och för åra
Nordiska ynglinga-hjertat ån slår.

Solen är borta. Himmelen blundar.
Röd kommer dagen på åskornas spann.
Högarna blomma. Oden begrundar,
Hvart han hwilar från man och till man.
Lösen är gifwen. Hären går sluten,
Blå, som en ström från klipporna gjuten.
Klingan, som gryr, ur grufworna bruten,
Döden blott wrider ur Nordmannens hand!

Framför skaran blixtrar hjelten,
Liksom ljungelden slår framom thordönens sky.
Hwar han wandrar, öfwer fälten,
Efter åskarens gång kännes luften så ny.
Se! Öfwer haf och land
Han går med himlens brand,
Thor ej hwilar förr'n dagen från dimmor går opp.
När han wandrat öfwer jorden,
Wänder molnwagnen åter till fjällarnas topp.

Nordiske män! Oß lyster att kämpa,
Kämpa för frihet och fädernehem!
Mörker och storm ej stridsflamman dämpa;
Starkare går hon till himlen bland dem.
Framåt är Seger, Frihet och Ära!
Fram eller Fall! är Swearnas lära.
Så skola wi, som fäderne, bära
Kronornas sköld genom främmande land.

Men i pantsarns fasta boning
Slår ock hjertat för frid och för mildhetens dygd,
Och med segren i försoning
Wänder Swensken förnöjd till sin fredsade bygd.
Der höjes hjeltens pris
På fädrens gamla wis,
När som Barderne sjunga wid bägarnes doft,
Men på fjerran Swea-grafwen
Skjuta frihetens ekar ur kämparnes stoft.

Solen är borta. Himmelen blundar.
Röd kommer dagen på åskornas spann.
Högarna blomma. Oden begrundar,
Hvart han hwilar från man och till man.
Lösen är gifwen. Hären går sluten,
Blå, som en ström från klipporna gjuten.
Handen är lyft, kring swärdfästet knuten:
Hjeltarnas död, eller seger och frid!

O ynglíng! Om du hjerta har
Att trampa fädrens fjät,
Flyg till ditt fosterlands försvar,
Dö eller rädda det.

Så ljufligt är ej källans sus
Bredwid en blomsterstrand,
Så herrligt icke dagens ljus,
Som död för fosterland.

Hwart tidehwarf ditt hjeltenamn
På ryktets wingar för,
När i odödlighetens famn
Ditt lof du sjungas hör.

Ditt namn skall ock en stjerna få.
En skönhet, ung och fri,
Skall till din graf med rosor gå,
Och deß Prestinna bli.